

Sarah Lotz

DE VIERDE DAG

Vertaald door Dennis Keesmaat

2016

AMSTERDAM

Voor mijn vader, Alan Walters
(alias The Doc)

Welkom aan boord van The Beautiful Dreamer!

*Gefeliciteerd met uw keuze voor een cruise met Foveros,
uw ticket naar ontspanning en plezier!*

Begin de beste vakantie van uw leven met een cocktail in een van onze zonovergoten bars terwijl onze muzikanten u vermaken met hun unieke sound. Koel vervolgens af in het zwembad en roetsj van een Foveros' WaterWonder™-glijbaan. Lekkere trek? Geen probleem! In onze dinerzaal en bij de buffetten kunt u terecht voor een feestmaal, van een vijfsterrendiner tot heerlijk ouderwets eten uit grootmoeders keuken! En vergeet niet uzelf te vertroetelen in onze fantastische spa – dat hebt u wel verdiend! U zult genieten van ons entertainment, dus ga lekker zitten en laat u vermaken als nooit tevoren! Baad in de zon tijdens vele opwindende excursies, waarbij u heerlijk kunt shoppen in onze vele winkels, snorkelen in turquoise zeeën, paardrijden over prachtige stranden en genieten van een openluchtmaaltijd op ons schitterende privé-eiland. En waag vooral ook een gokje in het Delectable Dreamer Casino. Wie weet is dit wel uw geluksdag!

DAG 1, 2 EN 3

Cruise verloopt relatief rustig.

DAG 4

Het hulpje van de heks

Maddie wachtte tot Celine halverwege haar openingsmonoloog was en baande zich tussen de designstoelen door een weg naar het lege gedeelte achter in de Starlight Dreamer Lounge. Ze was er bijna toen de stem van de cruiseleider over de omroepinstallatie galmde en Celines geklets overstemde met zijn geheugensteuntje dat de nieuwjaarsfestiviteiten over twee uur zouden aanvangen.

‘Stemmen van boven,’ grapte Celine, maar Maddie liet zich niet voor de gek houden door dit vertoon van een goed humeur. Celine leek de hele dag al een rottweiler met kiespijn. Ze had de technicus achter de schermen een veeg uit de pan gegeven toen haar jurk aan haar rolstoel was blijven haken terwijl hij de zender van de microfoon eraan vastmaakte, en ze had geklaagd dat de schijnwerper niet in de juiste positie stond om haar haar te omgeven met een halo.

‘Luister,’ vervolgde Celine toen de stem was weggeëbd, ‘als jullie teruggaan naar huis, uitgerust en bruin en misschien een paar kilo zwaarder’ – ze wachtte even tot het kabbelende gelach was afgenomen – ‘zijn jullie niet alleen. Vrienden, na alle jaren dat ik mensen heb geholpen in contact te komen met degenen die de reis al hebben gemaakt, zijn er twee dingen die ik jullie met zekerheid kan zeggen. Ten eerste: de dood bestaat niet, en ten tweede: de zielen van degenen die de fysieke wereld hebben verlaten zijn altijd bij ons...’

Nu Celine weer op het goede spoor zat, stond Maddie zichzelf toe te ontspannen. Ze leunde tegen een pilaar en masseerde haar nek, in een vergeefse poging de hoofdpijn te laten verdwijnen waarvan ze al sinds de eerste dag van de cruise last had. Waarschijnlijk was het gewoon een bijwerking van de pillen tegen mis-

selijkheid, maar de opzichtige omgeving hielp niet.

Degene die het interieur van het schip had ontworpen liep duidelijk warm voor neonverlichting à la Las Vegas en naakte mannelijke engelen. Je kon nergens heen zonder verblind te worden door een verlichte palmboom of een wellustige blik van een cherubijn. Maar goed, ze hoefde nog maar één avond door te komen en dan zou ze weg zijn uit deze drijvende hel. Het eerste wat ze ging doen als ze terug was in haar appartement was het bad laten vollopen en het schip van haar huid boenen. Dan zou ze zichzelf trakteren op een afhaalmaaltijd van Jujubee's en zich te buiten gaan aan glasmie met krab en extra knoflook. Ze kon zich de calorieën wel veroorloven, ze moest de afgelopen week ruim twee kilo zijn kwijtgeraakt.

'Hé, schatje,' fluisterde een stem nogal luid in haar oor. Ze draaide zich om naar Ray, die zijn blik op haar borsten gericht hield. Hij had zijn gebruikelijke korte broek en marineblauwe t-shirt ingeruild voor een spijkerbroek en een dun crèmekleurig overhemd, waardoor hij eruitzag als een smoezelige loungezanger.

'Moet jij niet bij de deur staan, Ray?' Het evenement van vanavond was strikt voor de 'Vrienden van Celine' – de selecte groep mensen die zich blauw hadden betaald voor een cruise met 'Amerika's Meest Vooraanstaande Paranormale Medium' – en Ray wist net zo goed als zij dat Celine zou flippen als een passagier die niet had betaald zomaar binnen kwam kuieren.

Hij haalde zijn schouders op. 'Ja, ja. Maar luister – weet je nog toen we gisteren stopten bij Cozumel?'

'Ja, en?'

'Ik heb een van de kelners een fles eersteklas tequila mee terug laten smokkelen. Het goeie spul.'

Een Vriendin die aan de rand van de groep zat draaide zich met een knerpend geluid om en maande hen tot stilte. Maddie wierp haar een verontschuldigende lach toe en fluisterde nijdig tegen Ray dat hij zachter moest praten.

'Whatever. Maar goed – feestje straks, mijn hut. Kom je?'

Meer hoofden draaiden zich in hun richting. ‘Ik meen het, Ray, hou je–’

‘Kijk maar,’ zei hij met een grijns. ‘Ik neem nog een biertje terwijl je baas haar ding doet.’

Maddie zag hem wegslechteren naar de bar, onderweg een serveerster opnemend.

Klootzak.

De sfeer werd gespannen toen Celine zich klaarmaakte voor het hoogtepunt van de avond. Ze streek met haar tong langs haar lippen, legde een hand op haar borst en zei: ‘Ik hoor... Wie is Caroline? Nee, wacht... Katherine? Iemand met... Het is een C of een K. Nee, het is absoluut Katherine. Kathy misschien.’

Maddie onderdrukte een steek van schuldgevoel toen Jacob, een van de oudere Vrienden, wankel overeind kwam. Ze had een zwak voor Jacob. Ze bewonderde zijn gevoel voor stijl (hij kleepte zich meestal alsof hij te gast was op een homohuwelijk), en hij was niet zo opdringerig als de anderen. Celine had het grootste deel van de cruise gedaan alsof ze ziek was en zich nauwelijks laten zien tijdens de vele meet-and-greets en cocktailbijekomsten, dus Maddie had de honneurs mogen waarnemen. Het hoorde bij haar werk om met Celines fans te kletsen, maar er zat een wereld van verschil tussen online berichten uitwisselen met eenzame en wanhopige mensen, en onder vier ogen te maken krijgen met hun behoefte. Het had haar uitgeput om te luisteren naar de Vrienden, die de hoop uitspraken dat Celine in contact zou komen met hun geliefden, familieleden en in sommige gevallen hun overleden huisdieren. ‘Kathy is mijn zus!’ riep Jacob.

‘Dat krijg ik door,’ zei Celine knikkend. ‘Luister: ze stapt op dit moment naar voren. Hé... Waarom ruik ik kalkoen?’ Ze grinnikte. ‘En zoete aardappelquiche. En wat een lekkere quiche, trouwens.’

Jacob hapte naar adem en haalde een hand langs zijn ogen. ‘Ze verdween eind jaren zeventig, rond Thanksgiving. Heeft ze... heeft ze rust?’

‘Ja. Luister. Ze heeft de materiële wereld achter zich gelaten en is naar het licht gegaan. Ze wil dat je weet dat haar ziel elke keer dat je aan haar denkt bij je is.’

Jacob wachtte of er nog meer zou volgen, maar Celine glimlachte slechts flauwtjes naar hem en hij ging met een knikje zitten.

Celine legde weer een hand op haar borst. ‘Ik hoor... Het wordt moeilijker om adem te halen. Er is hier iemand die... iemand die te vroeg is heengegaan. Ik heb het over een zelfmoord. Ja.’

Leila Nelson, een knokige vrouw met lichte haaruitval, gilte en sprong uit haar stoel. ‘Goeie hemel! Mijn echtgenoot heeft twee jaar geleden zelfmoord gepleegd.’

‘Ik wil dat je weet dat hij naar voren komt, lieverd. Wat is er met zijn ademhaling? Volgens mij... Is hij gestikt? Kan dat kloppen? Ik proef koolmonoxide.’

‘Goeie h emel. Zo heeft hij het gedaan! In de garage, in zijn Chevy.’

‘In zijn Chevy.’ Celine zweeg om dat te laten doordringen tot de Vrienden. ‘Wat heeft april ermee te maken?’

‘Zijn verjaardag was in april.’

‘Dus hij is in april jarig. Ja, dat krijg ik van hem door. Een lange man, zegt dat je iets?’

Leila aarzelde. ‘John was 1 meter 72.’

‘Dat is lang als je mij bent, lieverd,’ kaatste Celine terug. ‘Ik krijg door dat... Was John ongelukkig op zijn werk? Zegt dat je iets?’

‘Ja! Hij was ontslagen. Daarna was hij nooit meer de oude.’

‘Hoe zit het met de schoenen?’

‘Goeie h emel, hij was altijd heel erg bezig met zijn schoenen. Hij poetste ze altijd, dat deed hij sinds hij uit het leger was.’

‘Dat krijg ik door. Een gevoel alsof hij een heel bijzondere, precieze man was. Luister, hij wil dat je weet dat wat hem is overkomen, de manier waarop hij is gestorven, niets met jou te maken had. Hij wil dat je verdergaat met je leven.’

‘Dus hij vindt het niet erg dat ik weer ga trouwen?’

Shit. Dat was een detail dat Leila de vorige avond niet naar voren had gebracht tijdens de cocktailparty voor de Vrienden van Celine, maar Celine haperde geen seconde. ‘Luister, hij is er trots op dat het zo goed met je gaat.’

‘Maar hij was heel erg jaloers. Ik wil weten of hij–’

‘Lieverd, ik moet je even onderbreken, want Archie komt door.’ Celine drukte een hand tegen haar keel. ‘Ik voel zijn massa. Hij komt nu heel sterk door.’ Maddie onderdrukte een rilling. Nep of niet, Archie, Celines belangrijkste geleidegeest – een schooiertje dat zogenaamd in het Londen van eind negentiende eeuw was gestorven aan tuberculose – bezorgde haar de koude rillingen. Er waren tegenwoordig niet veel mediums meer die de stemmen van hun geleidegeesten doorgaven, en Maddie vond stiekem dat Celine elke keer als Archies stem ‘doorkwam’ klonk als Dick van Dyke die gorgelde met ontstoppingsmiddel.

Celine zweeg voor het dramatische effect. ‘D’r is hier een vent die Juney wil spreken,’ ratelde Archies stem uit Celines keel.

Juanita, de Vriendin die Ray het zwijgen had opgelegd, sprong overeind. ‘Dat ben ik! Juney is mijn bijnaam!’

Celine ging weer over op haar gewone stem. ‘Juney, je moet je er niet slecht over voelen dat je de insuline niet in de koelkast hebt gelegd. Hij wist dat het niet je bedoeling was.’

Er verscheen kippenvel op Maddies armen. Juanita had de vorige avond niets over insuline gezegd. Celine was bedreven in het zogenaamde *cold reading*, maar dit was een opmerkelijk nauwkeurig detail. Meestal hield ze het bij algemeenheden.

Juanita’s gezicht vertrok. ‘Jeffrey? Jeffrey, ben jij dat?’

Een dunne straal licht sneed door het halfduister toen een man door de deuren aan de verre kant van de lounge naar binnen glipte. Hij was twee decennia jonger dan Celines belangrijkste doelgroep, zijn benen gehuld in skinny jeans en laarzen, zijn armen volgekrabbeld met tatoeages. Ray had de indringer niet opgemerkt – hij zat onderuitgezakt op een barkruk met zijn rug naar de deuren.

‘Celine del Ray!’ riep de man terwijl hij naar het podium beende en de camera van zijn telefoon op Celine richtte. ‘Celine del Ray!’

Shit. Een week nadat Celine had getekend als de beroemde gast op deze cruise, was Maddie er via Twitter achter gekomen dat er misschien een blogger aan boord zou zijn, en het zag ernaar uit dat hij had besloten eindelijk zijn gezicht te laten zien.

‘Wie is dat?’ riep Celine, en ze tuurde het publiek in.

‘Heb je iets te zeggen over het feit dat Lillian Small van plan is een zaak tegen je te beginnen?’

Een collectieve snik. Er waren te veel obstakels voor Maddie om hem makkelijk te bereiken, en ze kon er niet op rekenen dat de bediening zou ingrijpen. Gelukkig besefte Ray wat er aan de hand was en haastte zich in zijn richting.

‘Jullie kennen het verhaal toch wel?’ snoefde de man tegen de Vrienden die hem aanstaarden. ‘Dit zogenaamde médium, dit *roofdier*, bombardeerde mevrouw Small met berichten dat haar dochter en kleinzoon nog in leven waren in Florida terwijl DNA aantoont dat...’ Hij aarzelde. ‘Aantoont dat...’ Hij sloeg zijn hand voor zijn mond. ‘O, kut.’ Met die woorden draaide hij zich om, duwde Ray opzij en rende naar buiten. Sissend gingen de deuren achter hem dicht.

Ray keek opzij naar Maddie en ze gebaarde dat hij achter hem aan moest gaan.

Celine grinnikte opnieuw, maar het klonk geforceerd. ‘Eh. Ik moet zeggen dat dat... Geef me even.’ Ze nam een slok Evian uit de fles in het zakje van haar rolstoel. Er daalde een ongemakkelijke stilte neer over de ruimte. ‘Luister, er zullen altijd mensen zijn die twijfelen. Maar ik kan alleen maar herhalen wat de geest tegen me zegt. Die situatie... luister... Wacht... Ik krijg nog iets anders door. Luister, soms zijn de geesten die doorkomen zo sterk dat ik kan proeven wat zij proeven, voelen wat zij voelen... Ik krijg... rook door. Ik ruik rook... Ik hoor... Heeft iemand hier een geliefde verloren tijdens een brand? Zegt iemand dat iets?’

Niemand liet van zich horen. Maddie kon wel door de grond zakken.

‘Het zou kunnen dat... Ja, ik ruik benzine, het zou een auto-ongeluk kunnen zijn. Ik krijg... Wat heeft de I-90 ermee te maken?’

Een Vriend riep dat zijn achterneef jaren geleden was omgekomen tijdens een frontale botsing op die snelweg. Maddie stond zich toe weer uit te ademen. Ray sloop de zaal weer in en stak zijn duim op naar Maddie. Ze keek op haar telefoon. Nog vijf minuten. Ze begaf zich in de richting van Celine en gebaarde dat het tijd was af te ronden. Ray kon verdomme maar beter zijn werk doen en iedereen zo snel mogelijk naar buiten werken. De Vrienden waren geboekt voor het tweede diner die avond, dus ze moesten meteen vertrekken als ze geen taaie kreeftenstaart wilden eten.

Celine wenste de Vrienden een gelukkig nieuwjaar en raffelde haar gebruikelijke praatje af over haar website, waarop links stonden om haar elf boeken te kopen. Maddie sprong het podium op voordat haar baas overspoeld kon worden door een stroom mensen die haar het beste wilden wensen. Strikt genomen had Celine haar rolstoel niet nodig (hoewel ze hem kon voortjagen met de vaardigheid van een paralympiër wanneer een overenthousiaste fan op haar af dreigde te komen), maar vanavond was Maddie er blij mee. Van dichtbij was duidelijk te zien hoe oud Celine was. Haar wasbleke huid zag eruit als een appel die te lang in de koelkast heeft gelegen, en haar lippen hadden de kleur van oude vleeswaren.

Maddie schakelde de microfoon uit en overhandigde hem aan de technicus voordat Celine zich herstelde en hem de wind van voren kon geven over de blunder met de omroepinstallatie.

‘Gaat het, Celine?’ mompelde ze.

‘Zorg dat ik hier als de bliksem wegkom.’

‘Celine?’ Leila kwam op hen af gesneld voordat Maddie tussenbeide kon komen. Ze zwaaide met een exemplaar van het tweede deel van Celines autobiografie, *Medium voor de sterren en verder*.

‘Ik wilde je gisteren op de cocktailparty nog iets vragen, maar je was er maar zo kort... Zou je hier je handtekening in willen zetten?’

Celine glimlachte ijzig. ‘Met plezier, lieverd.’

‘Kun je “Voor Leila, mijn grootste fan” schrijven? Ik heb al je boeken. Ook de e-boeken en alle audioversies.’

Maddie overhandigde Celine een pen, met een vlugge blik op Leila om te kijken of ze zag hoezeer Celines handen trilden. Gelukkig had Leila het er veel te druk mee gelukkig naar Celines gezicht te kijken. ‘Je hebt me heel erg geholpen, Celine. Jij en Archie natuurlijk.’ Leila drukte het boek tegen haar borst. ‘Je hebt me echt rust gegeven. John... Hij was niet de makkelijkste en... ik weet niet hoe je het doet.’

‘Het is een geschenk van God, lieverd. Luister, je geloof en steun betekenen heel veel voor me.’

‘En jij betekent heel veel voor mij. Die vreselijke man die binnen kwam stormen heeft geen—’

‘Celine is erg moe,’ onderbrak Maddie haar. ‘Het vergt veel van haar om contact te leggen met de geesten, dat begrijp je vast wel.’

‘O ja, ja,’ zei Leila, en knikkend en buigend liep ze terug naar de Vrienden die zich verzamelden bij de uitgang.

Ray kwam op hen af. ‘Sorry voor net, Celine.’

Celine kniep haar ogen – die al onnatuurlijk geloken waren door een mislukte eyelift in de jaren tachtig – nog verder toe. ‘Ja? Wat was dat nou, Ray? Betaal ik je dáárvoor?’

‘Ik kon toch niet weten dat hij zou komen? Ik heb verder iedereen gecheckt.’

‘Je had godverdomme bij de deur moeten staan, Ray.’

‘Celine, zoals ik al zei, ik heb een fout gemaakt. Het zal niet meer gebeuren.’

Celine snoof. ‘Dat mag ik hopen. Waar is hij heen gegaan?’

‘Hij rende naar het toilet. Hij zag eruit alsof hij elk moment kon gaan kotsen.’

Maddies maag verkrampte. Nadat ze zo dom was geweest op

Huffington Post een verhaal te lezen over virussen op schepen, had ze zich hier alleen weten te redden door haar handen zo vaak ze kon te wassen en als een verslaafde probiotica te slikken. Toch verklaarde dat niet waarom ze niet eerder waren lastiggevallen door de blogger. Hij moest de eerste dagen van de cruise in zijn hut boven de toiletpot hebben gehangen.

‘Wil je dat ik je terugbreng naar je hut?’ vroeg Ray.

‘Het is een suite,’ snauwde Celine. ‘En nee. Maak dat je wegkomt. Madeleine doet het wel.’

Ray knikte mistroostig en sloop weg. Maddie wist heel weinig over zijn privéleven, maar hij had iets gezegd over het betalen van kinderalimentatie aan een van zijn exen. Hij was dan misschien een geile bok en een ouwehoer, maar ze had bijna met hem te doen – hij zou geluk hebben als hij nog een baan had wanneer ze aankwamen in Miami. Celines bodyguards hielden het nooit lang vol.

‘Waardeloos, die bloggers en undercoverjournalisten,’ mopperde Celine, en ze wapperde met een hand in de lucht als om aan te geven dat ze moesten gaan. ‘Ik doe dit nu al veertig jaar. Het is mijn geschenk van God...’

Maddie liet Celine wauwelen terwijl ze de rolstoel via de artistenegang naar buiten manoeuvreerde en knipperde met haar ogen toen ze overvallen werd door de roze en goudkleurige neonverlichting langs het hele Promenade Dreamz-dek. Passagiers stroomden naar de trap voor het tweede diner van die avond, en twintigers in strakke witte broek en T-shirts met de tekst **FOVEROS = FUN! FUN! FUN!** drementen heen en weer, rumbarend op de calypsomuziek die klonk op de achtergrond terwijl ze plastic engelenvleugels en duivelshoorntjes aan de man brachten voor het nieuwjaarsfeest die avond. Thema: Hemel & Hel. Maddie was niet van plan ook maar in de buurt van de festiviteiten te komen. Ze zou Celine naar bed brengen, een tosti bestellen bij de roomservice (haar maag kromp ineem bij de gedachte aan het massavoer in de eetzaal en bij de buffetten), en dan naar de ren-

baan boven het lidodek gaan. Ze had die dag nog geen gaatje gevonden om haar dagelijkse acht kilometer te rennen.

Drie stevige mannen met om hun kortgeschoren hoofd een fluorescerende halo gingen opzij toen Maddie Celine de lift in reed, die zoals gewoonlijk licht naar braaksel stonk. Maddie drukte met haar elleboog op de knop voor het verandadek en reed Celine zo ver mogelijk weg van de vochtige plek op het tapijt. Er klonk een reggaeversie van 'Rehab' terwijl ze door het atrium omhooggingen en het glas achtereenvolgens de lobby en de cocktailbars eronder toonde.

'Jezus, ik heb een neut nodig,' zei Celine.

'We zijn er bijna.'

Maddie trok de rolstoel uit de lift en begaf zich naar de luxe viphutten. Twee giechelige oude vrouwen drukten zich tegen de muur om hen erlangs te laten. Maddie lachte vriendelijk naar ze ter compensatie voor Celines knorrige 'Het zal wel' toen ze hun alvast een gelukkig nieuwjaar wensten, en ze stak een hand op naar Althea, de steward van hun dek, die met een stel handdoeken onder een arm gedrukt uit een naastgelegen suite kwam.

'Goedenavond, mevrouw Del Ray en Maddie!' riep Althea. 'Kan ik iets voor jullie doen?'

Celine negeerde haar, maar Althea's glimlach wist van geen wijken. Maddie had geen flauw idee hoe Althea het klaarspeelde altijd zo vrolijk te zijn terwijl ze de troep van types als Celine opruimde. Het grootste deel van het personeel straalde een uitputtende (en duidelijk geveinsde) jovialiteit uit, maar Maddie wist zeker dat Althea's voortdurende goede humeur geen façade was.

Toen ze het pasje van hun kamer een paar keer door de gleuf had gehaald en het lampje eindelijk op groen sprong, reed Maddie de rolstoel het nauwe gangetje in en duwde Celine naar het balkon en haar drankverzameling.

Celine priemde met een nagel naar de tv. 'Zet in godsnaam wat anders op. Hoe vaak moet ik nog tegen dat stomme wijf zeggen dat ze ervan af moet blijven?'

Op het scherm hield cruiseleider Damien – een Australiër met de strakke blik van iemand die vervaarlijk manisch-depressief is – voor de zoveelste keer zijn rondleiding over het schip. Maddie zapte langs een *Saturday Night Live*-parodie van Mitch Reynard, de Republikein die een vergeefse gooi naar het presidentschap had gedaan, naar een zender met infomercials, waarop twee vrouwen van middelbare leeftijd lyrisch waren over een jasje dat je aan twee kanten kon dragen, en bleef hangen bij beelden van Times Square, waar afgeteld werd naar het moment waarop de bal naar beneden zou komen. Ze schepte ongevroegd ijs in een glas en schonk een dubbele whisky voor Celine in.

Celine griste het glas uit haar hand en nam een grote slok. ‘God, dat is beter. Je bent een goeie meid, Madeleine.’

Maddie rolde met haar ogen. ‘Hoorde ik dat goed?’

‘Archie zegt dat je overweegt ermee te stoppen.’

‘Celine, ik overweeg voortdurend om ermee te stoppen. Daar zou ik misschien mee ophouden als je me geen waardeloze trut meer noemt.’

‘Je weet best dat ik dat niet meen.’ Ze gebaarde weer naar de tv. ‘Ik hoef er niet aan herinnerd te worden dat er weer een jaar voorbij is. Zet een van mijn films op.’

‘Welke?’

‘*Pretty Woman*.’

Maddie sloot de harde schijf aan en scrolde langs het menu tot ze bij het mapje van Julia Roberts kwam. Ze kon Celines verbeterde levensopvatting nog steeds niet rijmen met haar verslaving aan romcoms uit de jaren negentig. Maddie wist niet meer op hoeveel stugge motelstoelen ze had zitten wachten tot haar baas in slaap was gevallen terwijl *When Harry Met Sally* of *French Kiss* zijn voorspelbare conclusie naderde.

Celine ratelde met haar glas om bijgeschonken te worden. ‘Goed. Wat gaan we met Ray doen?’

‘Jij bent de baas.’

‘Je weet best dat hij een oogje op je heeft, Madeleine.’